

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Na dobu určitou...
a navěky!

CLARE CONNELLYOVÁ

NA DOBU URČITOU...
A NAVĚKY!

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

je tomu pár měsíců, co jsem se v podstatě tak napůl náhodou dostal do Marbelly. To je takové jedno docela slavné městečko v Andalusii. Ano v téže Andalusii, z níž pochází Raúl, hlavní hrdina příběhu Playboy z Andalusie, který tenhle měsíc vychází v edici Sladký život Duo.

A součástí Marbelly, dva tři kilometry dále na západ, je luxusní přístav, který se jmenuje Puerto Banús. No a právě v tomhle přístavu měl Raúl svou jachtu.

Proč o tom mluvím...? Když si přečtete některý z mých příběhů plných milionářů, knížat a princezen, nabudete dojmu, že místa, kde se děj povídek odehrává, jsou mondénní a plná luxusu, takže našinec aby se tam bál... A víte, že to tak vůbec není? V té Marbelle jsem si koupil sendvič v úplně obyčejném a docela levném supermarketu, po ulicích tam chodí úplně obyčejní lidé a, a to je docela zábavné, je tam dokonce česká hospoda, kde čepují plzeňské pivo.

Takže o tom mé příběhy nejsou... A Vy samozřejmě víte, o čem jsou. O lásce. O lásce, která může vykvést kdekoliv a kdykoliv.

A když člověka srdce bolí, nebo mu naopak bije vzrušením, je vlastně úplně jedno, kolik má na kontě a jakou barvu má jeho krev!

Takže si užívejte mých příběhů o lásce. A hlavně si užívejte lásky!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

**NA DOBU URČITOU...
A NAVĚKY!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Contracted and Claimed by the Boss

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1776-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1777-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1778-4 (EPUB)

PROLOG

V noci, když spala, Max dceru vždy zkontroloval a pak zhasl jasně růžovou a fialovou lávovou lampičku, která zdobila její noční stolek. Ale předtím tam ještě chvíli postál a prohlížel si její uvolněné rysy. V poslední době mu to přinášelo zvláštní bolestné svírání, protože ve spánku bylo snadné uvěřit, že je to ta samá malá holka – jemná a veselá –, jaká vždycky byla, až na těch posledních pár měsíců. Teď vždy tak rychle vybuchla, trpěla nepředvídatelnými změnami nálady, přicházely chvíle, kdy svou Amandu vůbec nepoznával.

Ale v noci postával u její postele, díval se na ni a přál si, aby byla zase šťastná, klidná a spokojená. A nejvíc ze všeho toužil po tom, aby věděla, jak moc ji miluje.

Kvůli tomu, jak sám vyrostl, pro něj bylo těžké lásku vyjádřit, ale bůh ví, že se opravdu snažil.

To, že ne vždy ten dokázal tenhle samotářský miliardář dát najevo náklonnost, neznamenalo, že ji necítil.

Ze všeho nejvíc chtěl být lepší. Jiný. Daleko aktivnější a do výchovy daleko víc zapojený táta, než byl ten jeho, a pro jeho mámu to platilo koneckonců také. Co se týče rodičovství, používal je jako vzor toho, co by *neměl* dělat, a až dosud mu to dobře sloužilo.

Ale stejně jako se někdy bez povšimnutí měnila roční období, měnila se pomalu i Amanda, aniž by si to Max zpočátku naplno uvědomil. Občasné malé scény

bylo snadné ignorovat – dokonce ho napřed i trochu pobavily. Ale ta bouře byla čím dál silnější a už nebyla někde na obzoru, ale přímo tady doma, takže už si ani nepamatoval, kdy naposledy spolu normálně mluvili a neskončilo to zvyšováním hlasu – většinou to byla ona, kdo ho zvýšil, ale ke svému zahanbení někdy i Max sám.

Max byl zvyklý na úspěch.

Jako kluk byl vždy ten nejrychlejší, nejchytřejší a nejlepší a jeho vrozenou soutěživost ještě podporovala skutečnost, že ho rodiče zásadně za nic nechválili, i když šlo o něco, kde o to opravdu hodně stál. A i když teď už po něčí náklonnosti nebo pochvale dávno netoužil, nebyl o nic méně rozhodnutý uspět ve všech oblastech svého života.

Pod Maxovým vedením se rodinná firma s luxusním zbožím, do níž zařadil i svůj osobní projekt – perlové farmy tady v Austrálii – rozrostla z respektované, ale malé společnosti v globální gigant, zabývající se kromě šperků také kabelkami nebo oblečením. Teď už je znali po celém světě. Ten úspěch ho uspokojoval, ale nejdůležitější v jeho životě byla vždy Amanda. Na tom, aby uspěl jako dobrý rodič, mu záleželo víc než na čemkoli ostatním.

Ovšem jak se teď zdálo, selhával v tom na celé čáře. A ačkoli se proti tomu bouřila snad každá buňka v jeho těle, nezbývalo mu nic jiného, musel to udělat. Poprvé v životě Max potřeboval něčí pomoc a pro Amandu by udělal cokoliv, takže si sakra zajistí, aby dostal tu nejlepší.

PRVNÍ KAPITOLA

Bylo to jiné než cokoli, co kdy v životě viděla. Paige Cooperová byla ještě ztuhlá z dlouhého letu přes půl světa a žaludek měla na vodě z dalšího, už o hodně kratšího letu v malém soukromém letadle. Oči měla plné rudého prachu, ale i přes tu oranžovou mlhu něco viděla a byla naprosto okouzlená. Dlouho byla cesta, začínající u letištní dráhy, jen tenkou linkou v poušti, lemovanou tu a tam pokrouceným stromem, plným papoušků kakadu. Ale jak ujížděli dál, luxusní SUV nadskakovalo na dírách a kamenech a vegetace kolem byla čím dál hustší a zelenější a nad silnicí se pomalu uzavíraly koruny stromů, bujné a sladce vonící – mangovníky a ještě něco dalšího, něco podobně tropického.

Cesta, která byla celé míle a míle rovná, se začala klikatit a kroutit a za každou zatáčkou se objevilo zase o kousek víc hustého lesa a nějaké ty drobné kousky modré oblohy, dokud nedojeli až k té poslední a ji udeřil do očí výhled na oceán ve Wattle Bay. Tyrkysová hladina se třpytila jako příkrývka utkaná z diamantů, tak nádherná, krásnější než na jakékoli fotografii. Nevěděla, že něco tak dokonalého vůbec existuje. Pomyslela na všechno, co nechala za sebou před všemi těmi lety v Los Angeles, na pláž, kterou si zvykla spojovat s životem, na který by nejradši úplně zapomněla, a s rodiči, jejichž chování k ní natrvalo

změnilo její náhled na život, ale tahle pláž byla jiná. Přírozenější. Žádné věžáky, žádné obchody pro turisty. Jen bílý písek, křišťálově čistá voda a tolik stromů, že jí to bralo dech.

I samotný dům byl úplně jiný, než očekávala. Věděla nakonec, že Stoneovi jsou jednou z nejbohatších rodin na světě, jejich drahé obchody byly synonymem luxusu a bohatství. Paige dokonce měla na sobě jeden z jejich diamantových náhrdelníků na první velké akci, které se zúčastnila. Bylo to nějaké předávání cen a jí bylo pouhých dvanáct, ale její matka trvala na tom, že vypadá starší, a vybrala jí obepnuté šaty s velkým výstřihem, boty se závratně vysokými podpatky a drahé šperky. Byl to jeden velký úspěch, ale Paige nedokázala na ten večer pomyslet bez svírání žaludku, stejně jako na všechny ostatní příležitosti, kdy ji rodiče k něčemu přinutí.

Co si ale Paige neuvědomila dřív, než tuhle práci přijala, bylo, že základem pro budování impéria rodiny Stoneových se staly perlové farmy, založené na začátku dvacátého století, na nichž začali kultivovat jihomořské perly, a že právě tyto farmy na severu Austrálie jsou jejich největší investice.

Dalo pochopit, že očekávala něco moderního, nějaký dům, stavící na odiv jejich bohatství, luxus s obrovskými plochami skla, z něhož číší povýšenost nad ostatními, ale místo toho se teď dívala na něco, co bylo v mnoha ohledech úplným opakem. Očima, jejichž odstín zelené byl téměř totožný s tropickou zelení nad její hlavou, přejížděla dům a pocítila něco jako zalíbení – což bylo něco, co by tady v tom divokém koutě světa nečekala.

Nebo to byla úleva? Ten poslední měsíc se chovala čistě instinktivně, už od chvíle, kdy se dostalo na veřejnost, že její rodiče vydají knihu, která odhalí úplně všechno. Paige v tu chvíli zalil studený pot. Copak se jich už nikdy nezbaví? Přestože se od nich nechala

soudem oficiálně odloučit, když jí ještě nebylo ani dvacet, stíny jejich manipulativních rodičů ji stále ještě pronásledovaly. Jediné, po čem Paige toužila, bylo předstírat, že žádná kniha neexistuje, ale bohužel, reportéři s žádostí o rozhovor si ji samozřejmě našli a paparazzi se objevili dokonce i u školy jednoho z jejích svěřenců. Když se její utajení prozradilo, věděla, že musí utéct, najít si další práci, ideálně někde tak daleko od civilizace, jak to jen jde.

Prohlížela si dům, ale nedovolila si jakkoli emocionálně reagovat, i když bylo obtížné ignorovat kouzlo toho místa. Ale Paige se tomu nehodlala poddat. Na její vlastní žádost její smlouva nikdy nebyla na dlouho a základní součástí její práce bylo klientům pomoci, aniž by se k lidem nebo místům nějak citově vážala.

Byl tu rozlehlý, pečlivě udržovaný trávník jako znamení lidské nadřazenosti nad tímto opuštěným koutem lesnaté krajiny, ale ten dům samotný jako by přírodě vzdorovat nehodlal. Byl celý ze dřeva, až na početná okna, a Paige napadlo, že vypadá jako nějaký domek na stromě, jenom pro dospělé. Měl tři patra, ale byl spíš okouzlující než velkolepý, alespoň zvenčí, s prkennou fasádou natřenou krémovou barvou a balkonem, který se táhl kolem dokola a z téhle dálky na něm Paige rozeznala jen nějaké lehátko a stůl. Okamžitě si představila, jak hezké by bylo usadit se do jednoho z těch proutěných křesel se sklenicí ledového čaje a jen tak se dívat do kraje.

Ale ona tu není na dovolené. Tohle je práce – a ona pochopila, že jí tu bude mít dost.

Agentura, jež jí tuhle práci zprostředkovala, Paige varovala, že dům stojí na samotě, a tak podvědomě očekávala ticho – ticho, které její duše tak zoufale potřebovala poté, čím si v posledním měsíci musela projít – ale tady rozhodně ticho nebylo. Ptáci zpívali jako o život, hotový přírodní orchestr, všechno kolem cvrlikalo a preludovalo a bzučelo a jí nezbylo než se

zastavit a jen poslouchat, obdivovat krásu této země a jejích zvířecích obyvatel, dovolit si být tím zázrakem aspoň na chvílku omámená.

A přesně tak ji i našel – Paige Cooperovou, s bledou pletí s perlovým leskem, zářící ve slunci, velké oči dokořán otevřené údivem, rudé rty pootevřené, kaštanové vlasy přehozené přes jedno rameno, jako by toužila v té zdejší dusivé vlhkosti pocítit na odhaleném krku alespoň náznak vánku od oceánu. Byla drobná a štíhlá a v tomto nestřeženém okamžiku z ní byl cítit i náznak té křehkosti, nad kterou se v uplynulých letech tak moc snažila zvítězit.

Max Stone se zastavil uprostřed kroku, prohlédl si ženu, kterou mu agentura poslala a musel potlačit zasténání. I když věděl, že pomoc potřebuje, bojoval s tím rozhodnutím už od chvíle, kdy tam zavolal, aby mu našli vhodnou chůvu.

Max nesnášel pomyšlení, že bude pod jeho střechou bydlet někdo další, že bude mít vliv na jeho dceru. Měl z toho pocit, že selhal. A co hůř, cítil se jako jeho vlastní otec, který si najímal lidi na všechno, co se Maxe jakkoli týkalo, a zájem o něj projevil až v okamžiku, kdy se ukázalo, že má hlavu rozeného obchodníka a mohl by mu pomoci v podnikání.

Max na to, jaká ta chůva vlastně bude, moc nemyslel, rozhodně ji neviděl jako ženu, ale když se teď díval na tu štíhlou dívku uprostřed trávníku, jako by se v něm něco probudilo k životu. Nehnutě tam stál a zíral na ni, nevysvětlitelně rozzlobený, když zjistil, že je krásná a přitažlivá – znal spoustu žen, které byly krásné, ale přitažlivé ne – protože on si rozhodně nepotřeboval komplikovat život toužením po ženě, kterou si najal, aby se mu starala o dceru.

Měl by ji okamžitě poslat pryč, požádat o někoho jiného.

Jenže byl opravdu zoufalý a ona je prý ta nejlepší.

Kromě toho ta smlouva byla na tři měsíce, nebude tu dlouho. On navíc neměl ženu už dlouho a rozhodně nehodlal podlehnout pokušení teď, jen proto, že bude žít pod jeho střechou. Sevřel ruku do pěsti a přinutil se se soustředit.

„Paige Cooperová?“ zavolal. Hlas měl hrubý a všiml si, jak jí trochu zaplálo v očích. Ten divný pocit v břiše ještě zesílil. Max stiskl zuby, narovnal se a se svou pověstnou rozhodností vyrazil přes trávník k té křečce působící Američance.

Ten dům ji lákal, určitě byl plný záhad a tajemství, ráda se něco dozví o jeho minulosti, ale ještě víc ji lákal ten muž, který teď vystoupil ze stínu na trávník a podmračeně mířil přímo k ní. Paige byla školená herečka; první roli v reklamě dostala už jako batole a pokračovala hraním ve filmech už od raného věku; vyrůstala obklopená herci a herečkami. Přecíst řeč těla pro ni bylo hračkou a ve výrazech tváře se vyznala jako nikdo, ale rozluštit, co se skrývá za zamračeným obličejem tohoto muže, bylo obtížné. Bylo jasné, že je našťvaný, ale proč? Přišla včas a ještě ani nic neřekla. Tak jaký má důvod?

Kromě té podrážděnosti v něm vycítila ještě něco jiného. Podivnou tíhu, stres, únavu? Ale to bylo v dokonalém rozporu s jeho energií, s tím, jak kráčel – jako by byl nějaké divoké zvíře v lidské podobě, každým krokem jako by mu pod nohou skoro vytryskl proud jisker.

„Slečna Cooperová?“ Měl australský přízvuk, jako jeden herec, s nímž kdysi pracovala, výrazný a uvolněný s širokými samohláskami, trochu víc zdůrazněnými, než by měly být.

„Paige,“ pokývla, odkašlala si a přiměla se usmát. Měla takovou žízeň. Vzhledem k tomu, že strávila uplynulých pár let v Dubaji, měla by mít víc rozumu a nenechávat lahev s vodou v letadle, ale přesně to se

stalo, takže už skoro dvě hodiny neměla ani hlt. V tomhle horku to bylo nepříjemné.

„Jsem Max Stone.“

To už jí bylo jasné. Nejen že byl velmi známý – syn miliardáře, jeden z dvou sourozenců, kteří před pár lety zdědili rodinné impérium Stoneových – nějaké podrobnosti o něm byly ve složce, kterou dostala, když přijala tuto práci.

„Děkuju, že jste přijela.“ Hlas měl hluboký a zemitý jako ten rudý prach, který pokrýval v tomto tropickém ráji – a ta vděčnost v něm vůbec nebyla slyšet. Jeho hlas byl velmi mužský, nenechal ji na pochybách, že je to muž zrozený z této země, v drsné přírodě tropického podnebí. Měl hranatou bradu a ostrou linii čelisti, jako vytesanou ze žuly, a uprostřed brady měl dolíček velký asi jako otisk palce. Jeho černé havraní vlasy byly na spáncích nepatrně prošedivělé a oči měl ostře modré, až hypnoticky přitažlivé. Kdyby byli v Los Angeles, měla by podezření, že jsou to kontaktní čočky, ale někdo jako Max Stone by to jistě považoval za nesmyslnou rozmařilost. Tento muž byl tvrdý, formovaný přírodními živly; toho vlastní vzhled nezajímal.

Díval se na ni, jako by čekal, že něco řekne, ale co měla Paige ještě říct? Že jí těší? To nebyla tak docela pravda. Tahle práce byla její útočiště. Zoufale se potřebovala někde schovat, tak přijala práci v tom nejvzdálenějším místě, jaké se nabízelo. Nejradši by zmizela z povrchu zemského a zalézt do australské buše se zdálo jako nejlepší možné řešení. Byla tu dost daleko od světa, od té bouře, jež se rozpoutala v médiích a hrozila, že ji smete.

„Díky, že jste si mě najal,“ řekla nakonec, ale pak se v duchu proklela, že něco takového přiznává. Nechtěla, aby její nový zaměstnavatel věděl, že je vlastně na útěku.

Ale jestli to Max Stone považoval za zvláštní, nedal to najevo. „Amanda bude doma za...“ podíval se na

hodinky na zápěstí, staromódní rolexky, „... ani ne za hodinu. Pojdte dovnitř, provedu vás tu.“

Paige si uvědomila nějaký pohyb za sebou, jak muž, který jí přivezl – Reg, jak se jí představil – s jejím kufrem zamířil k širokým schodům na verandu. Stály tam rostliny ve velikých terakotových květináčích, bujné keře se světlými květy, které nepoznávala, ale okamžitě si je zamilovala. Když přišli blíž, všimla si, že mají okvětní plátky jako voskové a že na větvích jsou i malé lusky, podobné luskům hrachu. Stačilo se jich zlehka dotknout a lusky praskly a drobná semena se rozlétla kolem jako konfety na nějaké párty.

Paige na to chvíli jen mlčky zírala a pak zvedla oči k Maxovi. Ten se ale nedíval. Byl čtyři kroky před ní, už skoro došel k širokým, staromódním dveřím do domu. Paige si oprášila prsty a rychle vyběhla posledních pár schodů, až stála těsně za ním. Voněl jako oceán, slane a štiplavě.

Když otevřel dveře, pohnula se, že vejde dovnitř, ale Reg vyrazil v tutéž chvíli a Paige mu uhnula, aby se nesrazili, jenže tam nebylo dost místa, takže prakticky vrazila do Maxe Stonea.

Už předtím jí připomínal divoké zvíře, ale teď, když se jejich těla dotkla, to skutečně *cítla* někde hluboko uvnitř. Její tělo reagovalo na tu nezměrnou energii, jež z něj vyzařovala. Rychle podstoupila, dech zrychlený a prsty podivně brnící.

„Pardon, madam. Jsem vás nějak neviděl,“ zazubil se Reg, prsty se dotkl svého beztvarého klobouku a po dvou vyběhl schody. Zanechal po sobě závan uvolněné nenucenosti.

Paige se neodvážila na Maxe znovu podívat – nemohla. Musela nějak zvládnout tu naprosto nevhodnou reakci svého těla na jeho. Zamířila do domu jako by ji to mohlo zachránit.

V porovnání s venkovním prostředím byla hala domu chladná a potměšlá, s dřevěnou podlahou

z širokých prken a dřevem obloženými stěnami. Všechno tam vypadalo jako původní, ale Paige nebyla žádný odborník na architekturu, o australské architekturu ani nemluvě. Jen věděla, že se jí tam opravdu líbí.

„Dům byl původně hotel,“ zavrčel Max těsně za ní. „Můj dědeček ho proměnil v rodinný dům před nějakými čtyřiceti lety, strhl spoustu zdí, aby zvětšil pokoj. Já zrenovoval kuchyň, koupelny a uvedl zdejší rozvody vody do jednadvacátého století,“ řekl a znělo to skoro jako pokus o humor. Nebo alespoň o zdvořilou konverzaci. Paige vytvořila na obličejí co nejdokonalější imitaci úsměvu a vykročila dál do domu.

„Dole se odehrává většina činností. Obývací pokoj je támhle.“ Max kývl směrem doleva a Paige nakoukla do širokého vchodu do velmi příjemného, na první pohled útulného prostoru – velké pohovky kolem měkoučkého koberce, televize zavěšená na stěně, rozměrné okno s výhledem na oceán, který bude zřejmě ze všech oken na této straně domu. Paige doufala, že i z okna jejího pokoje. Na stolku viděla rozloženou deskovou hru – scrabble – ale zdálo se, že ji hráči opustili rozehranou, možná proto, že Amanda už musela do postele nebo do školy.

Někde uprostřed hrudi pocítila tu známou prázdnotu – pocit, který občas během těch posledních pěti let, od doby, kdy opustila Los Angeles a začala pracovat jako chůva, někdy mívala. Bývala denně obklopená spoustou malých důkazů rodinné lásky a důvěry a nikdy nebyla schopná přestat to porovnávat s vlastním dětstvím – v němž chybělo bohužel obojí.

Max se nezastavil a rychle kráčel dál, takže musela zrychlit krok, aby ho dohnala. „Pracovna.“ Pokývl doprava. Dveře byly zavřené a Paige dovnitř nenakoukla. „Amandin pokoj,“ prohlásil a ukázal doleva. V tomto případě Paige zvědavě dveře pootevřela – Amanda je nakonec její svěřenkyně, a tak odted měla za její pokoj tak trochu zodpovědnost. Nebyla tam žádná postel, spíš to bylo takové dětské útočiště.

U okna stálo houpací křeslo, kde mohla sedět a dívat se na ten úchvatný výhled, byla tu další televize a police se všemi hrami, které si člověk dokáže představit. Po podlaze byly rozházené nějaké knihy – hlavně tituly, které znala i Paige, protože je milovaly děti na celém světě.

„Tady ráda tráví čas.“ Maxův hlas byl téměř normální, ale přesto slyšela to jemné napětí. To, že tu Amanda tráví čas, mu dělá starosti. „Jídlna. Nikdy tu nejíme.“ I tak ale otevřel dveře a Paige čistě ze zvědavosti popošla pár kroků dovnitř. Tato místnost měla výhled na trávník a na deštný prales za ním. Prastaré kmeny stromů, hustě zarostlé křovitou vegetací pod nimi, s liánami a neustávajícím ptačím koncertem přiměly Paige si povzdechnout. „Je to krása.“

„My to tu nemáme rádi.“ *My*. Paige se znovu sevřelo srdce. Ona nikdy nebyla součástí žádného „my“. A asi ani nikdy nebude. Jak by mohl někdo, kdo přežíval tak jako ona, koho zradili ti jediní dva lidé, kteří by měli vždy stát za ním a bránit ji do roztrhání těla, někomu natolik důvěřovat, aby se z nich stali „my“?

„Ne? A co se vám tu nelíbí?“ zeptala se s širokým úsměvem, který zakryl její bolest.

Max přimhouřil oči. „Amanda říká, že je to tu moc upjaté.“

„No, možná je to trochu formální,“ přikývla Paige, vykročila k obrovskému stolu z tmavého dubového dřeva a přejela prsty po jeho naleštěném povrchu. Nebyla tu žádná známka nějakého rodinného života. Žádné fotografie, žádné knihy, žádné škrábance na stolu, z nichž by se dalo usoudit, že tu spolu lidé sedí a vesele večeří nebo snídají. Byl tu krb, který nevypadal moc používaný, a rozlehlé okno od podlahy až ke stropu s vínovými závěsy po stranách. Ve stěně naproti spatřila dvojce malé dveře. „Co je za nimi?“

Max se ušklíbl. „To býval vchod pro služebnictvo. Konaly se tu slavnostní večeře.“

„Ach tak.“

„Je tam chodba, spojující jídelnu s kuchyní,“ pokračoval Max. „Z doby, kdy to byl ještě hotel.“

„To je chytré.“

„Tehdy to bylo normální. Pojďte, nemám na to celý den.“

Paige trochu polekala ta změna v jeho tónu – zjevně byl s něčím nespokojený, ale ona nechápala s čím.

Vrátila se na chodbu a rychle vyrazila dál. Téměř vzápětí se ale zastavila a udiveně vydechla, protože kuchyň v zadní části domu byla úchvatná. Řekl, že ji zrenovoval, ale nedokázala si představit, jak dokonalé to bude. Byla moderní a prostorná, ale podařilo se v ní zachovat původní kouzlo. Byla otevřená, s kuchyňským ostrůvkem uprostřed a okny na třech stranách, ta poskytovala prakticky panoramatický výhled na oceán i na prastarý, fascinující deštný prales. Na podlaze byla původní prkna a jídelní stůl byl naprostý opak toho nablýskaného, formálního kusu nábytku v jídelně. Na tomhle bylo znát, že se často používá. Paige k němu instinktivně přistoupila a položila ruku na opěradlo jedné ze dvou židlí. To, že tu byly jen dvě židle, jí hodně prozradilo – místní nemají ve zvyku zvat ke stolu někoho třetího.

Vyvolávalo to v ní představu milujícího táty a dcery, pevně spjaté dvojice, která si vystačí. Potlačila povzdech a soustředila se na Maxe. Srdce se jí rozběhlo trochu rychleji.

„Posaďte se, prosím.“ Max ukázal ke stolu. Paige si v duchu říkala, která židle je asi jeho a která Amandina. Dávalo smysl se posadit na tu, které se už dotýkala, takže ji odtáhla, posadila se a položila si lokty na stůl.

Max přešel k lednici. „Vodu?“

„Ano, děkuji.“ Paigeino vyprahlé hrdlo poskočilo radostí.

Max vytáhl ze skříňky dvě vysoké sklenice a přitiskl jednu k tlačítku zvenku na lednici. Ledově

chladná voda okamžitě sklenici zarosila. Paige se zachvěla očekáváním.

Max donesl plné sklenice ke stolu a mračil se při tom. Jinak se jeho výraz popsat nedal. Položil jednu sklenici před Paige a ona po ní sáhla, hned jak ji pustil, a skoro celou ji vypila na jeden zátah, než k němu znovu zvedla oči. Zjistila, že ji pozoruje s výrazem, z něhož ji zabrnělo v páteři, a nebylo to ani náhodou nepříjemné. Ale bylo to varování. Cítila ho a respektovala ho. Paige se naučila následovat svůj instinkt, zvlášť když šlo o varování.

Ruce měl v bok, zuby sevřené a z celého jeho těla sálalo napětí, takže se Paige naklonila dopředu a musela se zeptat: „Pane Stone? Co se děje?“

Jeho tmavá obočí se stáhla k sobě a jí se tep ještě zrychlil. Byl tak pohledný, ale jinak než muži, mezi kterými vyrostla. Na jeho kráse nebylo nic vyumělkovaného. Naopak, byla to syrová, nekultivovaná krása a o to větší sílu měla.

„Moje dcera –“ Hlas měl hrubý a tichý. „Amanda je –“

Paige jen trpělivě naslouchala. V agentuře dostala o té dívce nějaké základní informace: jedenáct let, prvních pět let života strávila v Sydney, než její matka tragicky zahynula při autonehodě. Teď chodila do páté třídy do školy v malém městě jménem Mamily, v samém srdci Wattle Bay. Paige musela také podepsat velmi přísnou dohodu o mlčenlivosti, což jí naprosto vyhovovalo. Měla v poslední době vysloveně averzi k veřejnému zájmu a přirozeně respektovala právo každého chránit své soukromí.

„Udělal jsem všechno, co jsem mohl,“ zavrčel defenzivně Max, jako by výchova Amandy byla něco, v čem selhal a trápí ho to. „Ale změnila se. Je... nepoznávám ji.“ Projel si prsty vlasy a jeho jasně modré, průzračné oči přibily Paige k židli. V břiše jako by jí začalo růst podivné teplo. „Chci, abyste mi vrátila

zpátky mou dceru. V agentuře tvrdili, že jste ta nejlepší – je to pravda?“

DRUHÁ KAPITOLA

Paige věděla, že má skvělé reference od prominentních, bohatých rodin s konexemi všude po světě a samozřejmě chápala, že to má svou váhu, ale vrozená skromnost ji nutila na tom nijak nelpět.

„To je trochu přehnané,“ zamumlala a pomyslela na všechny ty děti, o které se kdy starala. Hlavu jí zaplnila spousta malých tvářiček a ona se obrnila proti známému smutku ze ztráty. „Mám svou práci opravdu ráda, pane Stone, a ano, myslím, že jsem v ní dobrá.“ Paige poctivě pracovala, aby se ve své kariéře posunula. Hlavně jí ale šlo o to, aby těm dětem zlepšila život, vzhledem k tomu, že sama zažila dětství, které bylo na hony vzdálené tomu, co je považováno za normální. Nikdy by si nedovolila někoho milovat, a přesto se snažila každému dítěti, o které se starala, dávat najevo, že je milované, chovala se k nim tak, jak si sama přála, aby se k ní bývali chovali, když byla malá.

Max Stone se na ni zadíval pohledem, který ji znervožňoval. Jako by ji právě teď viděl poprvé. Seděla tam a mlčela, nedala na sobě nic znát. Jeho pronikavé oči zkoumaly její obličej, až cítila, jak se začíná červenat. Nejradši by se otočila a ztratila se mezi těmi prastarými stromy, ale ani se nepohnula.

„Nevypadáte dost stará,“ ozval se Max, když ticho už bylo příliš dlouhé a plné napětí, „abyste měla dost zkušeností.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na dobu určitou... a navěky!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.